

tutterne tilrettelagt efter lignende retningslinier som dem, der ville komme til at gælde for aktieselskaber, forsikringsselskaber m. v.

I den nye aktieselskabslov, lov nr. 370 af 13. juni 1973 er optaget bestemmelser om arbejdstagernes repræsentation i bestyrelsen i §§ 49, 50, 164, 177 og 178. Tilsvarende regler er indeholdt i lov om anpartsselskaber, lov nr. 371 af 13. juni 1973, §§ 31, stk. 1, 32, 33, 59, 136 og 137. Med hjemmel i disse 2 love, der begge trådte i kraft den 1. januar 1974, har handelsministeriet endvidere udstedt en bekendtgørelse om arbejdstageres valg af medlemmer til bestyrelsen i aktieselskaber og anpartsselskaber m. v. Også denne er trådt i kraft den 1. januar 1974.

I overensstemmelse med forudsætningerne for den nugældende bestemmelses tilblivelse foreslås det, at det kommer til udtryk i selve loven, at de bestemmelser, der gælder vedrørende medarbejderrepræsentation i aktieselskaber m. v. nu overføres på realkreditinstitutterne. Der er med henblik herpå optaget forhandlinger med repræsentanter for de ansatte og ledelsen i institutterne, idet det er hensigten, så snart disse forhandlinger er tilendebragt, at udstede en bekendtgørelse, der indeholder de nærmere regler for medarbejderrepræsentationens tilrettelæggelse og udøvelse.

Når der i forbindelse med den bemyndigelse, der foreslås tillagt boligministeren til fastsættelse af nærmere bestemmelser tales om „realkreditinstitutternes særlige organisatoriske og personalemæssige forhold“, har det ikke hermed været tanken at give boligministeren en adgang til i videre omfang at fravige det tidligere nævnte hovedprincip: at der bør gælde samme regler for de ansatte i realkreditinstitutterne som dem, der gælder for arbejdstageres valg af bestyrelsesmedlemmer i henhold til lovgivningen om aktieselskaber og anpartsselskaber. Den indeholdte bemyndigelse tager udelukkende sigte på sådanne fravigelser, der enten må anses for nødvendige eller ud fra forenklingshensyn hensigtsmæssige som følge af særegne organisatoriske eller personalemæssige forhold i realkreditinstitutterne. Der kan således eksempelvis peges på, at der med hjemmel i den gældende bestemmelse i realkreditlovens § 6, stk. 1 — der ikke i modsætning til aktieselskabslovgivningen m. v. gør udvælgelsesadgangen afhængig af antallet af medarbejdere — allerede er udpeget medarbejderrepræsentanter i institutternes bestyrelser, og at det ikke findes hensigtsmæssigt at ændre dette forhold ved efterfølgende indføjelser af krav om et vist minimum af beskæftigede som forudsætning for adgang til repræsentation i ledelsen. Der kan endvidere peges på, at der typisk gør sig en mere ensartet sammensætning gældende i personalemæssig hense-

ende i realkreditinstitutterne, end tilfældet vil være i aktieselskaber og anpartsselskaber, og at dette med de ansattes indforståelse ud fra forenklingshensyn bør tilsige, at der finder visse mindre afvigelser sted for så vidt angår valg måde og -procedure.

Til nr. 2.

Ifølge lovens § 9, stk. 2, kan ejendomme, der tilhører staten, kommuner eller institutioner med særlig statslig eller kommunal indflydelse i princippet ikke belånes med realkredit. Loven undtager dog en række ejendomme fra belåningsforbuddet og giver desuden boligministeren adgang til i øvrigt at bestemme, at ejendomme, der anvendes til nærmere afgrænsede almennyttige formål, kan undtages. I henhold til denne bemyndigelse er det i § 1 i bekendtgørelse nr. 29 af 26. januar 1971 om realkreditlån i visse ejendomme med almennyttige formål bestemt, hvilke ejendomme der kan belånes uanset, at de har en særlig tilknytning til stat eller kommune.

Som undtagelser fra belåningsforbuddet er i loven direkte nævnt bl. a. plejehjem og daginstitutioner for børn og unge, hvortil der ydes tilskud efter lov om børne- og ungdomsforsorg. Ved lov af 19. juni 1974 om social bistand er reglerne om støtte til sådanne institutioner nu samlet i denne lovs kap. XVI, og det foreslås derfor med henblik på en så hensigtsmæssig og enkel ordning som mulig, at disse institutioner ikke mere direkte nævnes i selve realkreditloven, men i stedet som undtagelser fra belåningsforbuddet medtages i boligministerens bekendtgørelse om realkreditlån i visse ejendomme med almennyttige formål.

Til nr. 3.

Ifølge realkreditlovens § 10, stk. 2, kan lån til opførelse af parcel- og rækkehuse til helårsbeboelse og ejerlejligheder til helårsbeboelse til brug for ejeren eller med salg for øje samt til private udlejningsejendomme til helårsbeboelse ydes inden for en lånegrænse på 80 pct.

Ifølge lovens § 10, stk. 3, kan lån til opførelse af andre ejendomme til helårsbeboelse (herunder almennyttigt boligbyggeri) samt til en række nærmere angivne institutioner ydes inden for en lånegrænse på 75 pct. Som noget særligt inden for realkrediten gælder imidlertid, at denne sidste lånegrænse kan forhøjes, når lånet foruden ved panteret tillige sikres ved stats- eller kommunegaranti eller anden uomtvistelig god sikkerhed. For almennyttigt boligbyggeri kan lånegrænsen i så fald forhøjes til 95 pct. (i særlige tilfælde op til 97 pct.). For institutionsbyggeri kan lånegrænsen forhøjes til 90 pct.,